

Telperikelen

Vogelaars hoeven zich nooit te vervelen. Altijd is er wel een organisatie die je probeert te strikken of zelfs te verleiden om deel te nemen aan allerlei telprojecten en die zijn er te kust en te keur. Het is een leuke bezigheid, waarbij je allerlei ervaringen opdoet en het nodige beleeft. Daar weten de telploegen van de voormalige Vogelwerkgroep Grote Rivieren van mee te praten. In de jaren zeventig van de vorige eeuw voerden zij maandelijks van september tot en met maart watervogeltellingen uit langs de rivieren. Ook de Gooiers namen hieraan deel. Voor dag en dauw togen zij naar het vertrekpunt, het toen nog voor auto's goed bereikbare Centraal Station in Utrecht om daar hun telroute en instructies in ontvangst te nemen. Het was altijd maar afwachten welke rivier je in je maag gesplitst kreeg en welk traject er onderzocht moest worden. Iedereen was uiteraard tuk op interessante stukken om te tellen, maar op een telgebied langs de Maas, bijvoorbeeld vanaf Roermond zat ook niet iedereen te wachten. Voor de coördinatie was Jimmy verantwoordelijk, die als een veldheer zijn troepen op pad stuurde. Achteraf hoorde je dan wat iedereen had meegemaakt. Daar is heel wat over te schrijven, zoals de belevenis van Lex. Toch niet voor een kleintje vervaard, gleed hij door de glibberige klei van een IJsseldijk en belandde aan de voet daarvan. De Wegenwacht bellen was zinloos, maar een met zijn tractor passerende agrariër bracht uitkomst en zag kans met behulp van een dikke stalen kabel de auto weer op het goede spoor te krijgen. Langs dezelfde IJssel dreigde ook een keer een handgemeen te ontstaan met een boer die zijn vee over een smalle landweg naar de graslanden dreef. Dit schoot niet echt op. Toine de chauffeur van de Renault 4 meende een opening te zien, toen de koeien wat naar de kant gingen lopen, en manoeuvreerde het autootje voorzichtig langs de kudde. De man ontstak in woede, begon te schelden, hief zijn knuppel en dreigde het vehikel tot een hoop schroot te reduceren. Het was een „narrow

escape“ door op tijd een dot gas te geven.

Het tellen met de auto leverde soms ook andere problemen op, zoals in de Grote Geldersche Waard. Daar stuitte de telploeg op de landheer die daar

zijn eigendommen had liggen. Hij ontzegde de telploeg de toegang. Wij argumenteerden dat het een openbare weg zou zijn en als dit niet zo was bij alle toegangen of kennelijke toegangen een bordje met de bekende tekst „Verboden toegang. Artikel 351 wetboek van strafrecht“ moest zijn aangebracht. Resoluut veegde hij dit van tafel. Jammer dat er geen advocaat in de auto zat! Ons verzoek of we dan lopend mochten tellen en dat deze bezigheid toch ten behoeve van natuurbescherming en natuurbehoud werd uitgevoerd mocht niet baten. Had hij in het uitgestrekte gebied soms iets te verbergen wat het licht niet mocht zien? Eén keer waren alle wateren met een dikke laag ijs bedekt en leek het er op dat de tellingen afgelast moesten worden. Alle zwanen, ganzen, eenden, meeuwen en andere van geheel of minder van open water afhankelijke soorten bevonden zich in niet bevroren wateren. Veelal was dit tussen de kribben. Enkele honderden kilometers te voet afzoeken was geen optie. Goede raad was duur. Gelukkig brachten boten van Rijkswaterstaat en de rivierpolitie uitkomst bij deze uitzonderlijke situatie. De perikelen voor de watervogeltellers waren hiermee opgelost. Het was een aparte ervaring nu eens niet vanaf het land, maar vanaf het water de vogels op te sporen.

Penlijster